

Okulumuzun misyonunda yer aldığı gibi
“Önce İyi İnsan Olmak Şart”

Fikret Orman

1984 Işık Lisesi Mezunu

Bu sayımızın konuğu Beşiktaş Futbol Takımı'nın 33, 34 ve 35. Başkanı Sayın Fikret Orman. İnşaat mühendisi, spor yöneticisi, başarılı bir iş insanı. 1967 yılında İstanbul'da doğdu. Ortaöğrenimini Işık Lisesi'nde, yükseköğrenimini Yıldız Üniversitesi ve ABD Florida Üniversitesinde tamamladı. Orsan Yedek Parça San. ve Knorr-Orsan Ticari Araç Sis. Ltd. şirketlerinde Yönetim Kurulu Üyesi.

Çocukluğunuzdan başlayalım derseniz. Nasıldı? Nerede geçti? Biraz bahsedersiniz?

Ben 3.Levent'te şimdiki Çilekli Tesisleri'nin iki sokak üstünde doğdum ve büyüdüm. Anneler de hâlâ oradaki evimizde oturuyor. Levent ilkokulunda okudum. Bizim zamanımızda merkezi yerleştirme yoktu, her okulun sınavına ayrı ayrı giriliyordu. Işık Lisesinde de sınava girmiştım. Sonra da Işık Lisesini kazandım.

Işık Lisesi size neler kattı? O yılları biraz anlatır mısınız?

1885'te kurulduktan sonra, Atatürk'ün de öğretmenliğini yapan Şemsi Efendi'nin de katılımıyla güçlenmiş ve Balkan Savaşları'ndan sonra İstanbul'a taşınmış. Atatürkçü, çok iyi bir eğitimin verildiği, çok disiplinli bir okuldu ve hâlâ aynı şekilde devam ediyor.

Bir dönem okulda yatılı da okudum. Şimdiki çocukların imkânları gayet iyi. Biz Nişantaşı'nın içindeki o avluda büyüdük. Orada top oynardık. Hiç unutmadığım bir şey var: Cuma günleri öğlen yemeğinde tulumba tatlısıyla tavuk verirlerdi. Çok kıymetli bir şeydi. Tulumba tatlısını hâlâ çok sevmem de oradan geliyor.

Spora ilgi, Beşiktaş tutkusu ne zaman ve nasıl başladı? Beşiktaş'ta yöneticiliğe uzanan yolculuğunuzu biraz anlatır mısınız?

Babam Beşiktaş'ın eski yöneticilerindendi, yönetim kurulu üyesiydi. Benimle aynı sınıfta Kerem vardı, onun babası başkandı. Metin ile Bilgi'nin babası da asbaşkandı. Benim babam da asbaşkandı. Biz böyle yönetici çocuklarıydık. Bizim ev ve okul da stadyuma çok yakındı. Biz de kaçar, maça giderdik.

Kulüp binası Akaretler'de, okula çok yakın. Bizim hayatımız da kulüpte geçti babamlardan dolayı. Ben BJK Kulübü'nde olan herkesi çok eski tanırım.

Işık Lisesinde üç tane müdür yardımcımız vardı. Cengiz Bey, Beşiktaş Kongre üyesi; Necmi Bey, Beşiktaş Kongre üyesi; Şevket Bey de Beşiktaş Kongre Üyesi. Bizden çıkanlar Beşiktaşlı.

Vodafone Park hakkında neler söylemek istersiniz?

Burası bizim tırnaklarımızla yaptığımız bir yer, mimarımız Bünyamin Derman ile yaptık. Tarihi bir dokunun içerisinde tarihi bir binadır burası. Zaten önündeki tarihi dokunun hemen devamıdır, bütün küfeki taşıdır. Stadyumumuzun önünü yapan o zamanki İtalyan mimar bu taştan kullanmıştır. Sonra da biz aynı taştan yaptık. Normal stadyum eskiden böyle değildi ama biz küfeki taşından yaptık ve bir anıt eser gibi oldu. Gelenlerin, Beşiktaşlı olup olmaması önemli değil; netice itibarıyla bu şehrin insanlarına güzel bir şey gösterdiğimiz için çok mutluyum. Stadyum açısından

bakıldığı zamanda da orası zaten Beşiktaşlıların evi, onlar için dünya çapında bir stadyumdur, onlar mutlaka beğenecektir ama Beşiktaşlı olmayan kitle de mimarisini beğeniyor.

Kızlarınız ile çok güzel bir ilişkiniz olduğunu biliyoruz, babalık ne ifade ediyor sizin için? Onlarla neler paylaşıyorsunuz?

Beni hayattaki en büyük dinlendiren, eğlendiren, yüzümü güldüren şey çocuklarım. Biz Işık Lisesinde öyle yetiştik, ailem de öyle yetiştirdi. Bizler öyle şımarık, imkânları fazla diye etrafa hava atan kişiler olmadık. Ben de çocuklarımı öyle yetiştirdim. İnsan ne olursa olsun önce adam olsun. Paralar, mevkiler gelir geçer; o insanların kendisini ilgilendiren bir şey ama karşı tarafı ilgilendiren şeyler değil. Çocuklar da öyle yetişti. Büyüdüler, bana göre hâlâ büyümediler de...

Çocuklarımızın küçük yaşta spora başlamaları, sporun geleceği ile ilgili fikirlerinizi alabilir miyiz?

Devir değişti. Bizim çocukluğumuzda biz hepimiz sokak çocuğuyduk. Sokakta bisiklete biner, oyunlar oynardık. Mahallede abi-abla ve kardeşlik vardı. Okulda seviyeler çok farklı değildi. Şimdi çocuklar bir fanus içerisinde büyüyorlar maalesef.

Mahalle kültürü kalktı. Kimse çocuğunu mahalleye göndermiyor. Çocuklar top oynamıyor, ip atlamıyor, misket oynamıyor, itişip kakışmıyor, boğuşmuyor. Çocuklar da eve geldiği zaman herkesin elinde cep telefonu. Çok bilgiye sahip, ancak hiç tecrübe yaşamamış bir jenerasyon yetişiyor.

Bizler böyle değildik, çevremiz genişti, çok arkadaşımız vardı. Yeni nesil Z kuşağının çok az arkadaşı var. Arkadaşlıkları da “online” üzerinden gidiyor. Onları sokağa çıkartıp, kolektif, insanlar ile daha yakın iletişimde, daha sosyal hale getirmemiz lazım. Çocuklarımızın bireysellikten ziyade bir takımın bir parçası olmalarını sağlamak için imkânlar yaratmamız gerekiyor. Bunun için en önemli şey spor. Hem enerjisini atacak, takım arkadaşı olacak hem de güzel vakit geçirecek. Çocuklarımızı dışarı tek çıkartacak etkinlik spor.

Sporu bir tek bedenlen sağlıklı olmak olarak görmemek lazım, aynı zamanda ruhen de kişilerin sağlıklı olmasını sağlıyor. Bazı çocukları görüyorum Twitter’da, sosyal medyada küfür ediyorlar, devamlı eleştiri hâindeler, kendilerini böyle ifade ediyorlar. Her şeyi biliyorlar ama aslında tadını bilmiyorlar.

Şimdi bir şey sorun, onu bilir ama “Al şunu yap!” deyin yapamaz. İşte bu noktada spor ve sanat çok önemli. Sanatı seven, sporu seven insan iyi insandır. O insan, diğer insanlara faydalı olmak ister. Güzel bir şeyler yapmak iyi duygulardır, insana kendini de iyi hissettirir.

Sanatı da sporu da kitleler için yaparsın. Hiç kimse bir resim yapıp da sadece kendine saklamak istemez. O, insanlara gösterilecek güzel bir şeydir. Mesela evde piyano çalacak, kapanıp da bir odaya “kimse dinlemesin beni piyanomu çalıyorum, çok da güzel çalıyorum!” olmaz. Bu kitlesel bir durum.

Daha önce de belirttiğim gibi, çok iyi dersleri olan insan yetiştirmekten daha fazla “Kurum Kültürü” denilen bir şey var ve bu çok önemli. Işık Lisesinin de bir kurum kültürü vardır. O kurum kültürüne yönelik tabii ki iyi üniversitelere gidilecek tabii ki iyi puanlar alınacak ama “insan” olmadıktan sonra, “iyi insan” olmadıktan sonra ne olursan ol hepsi boş, önce iyi insan olmak şart.

Işıkli öğrenci kardeşlerinize mesajınız ne olur?

Okullarını sevsinler sonra çok ararlar. Bu dönemde yaşadıkları imkânları çok güzel, bunun kıymetini bilsinler. Bizim zamanımızda “Ayazağa Kampüsü” hedefi vardı. Nasıl olacak diye düşünüyorduk, şimdi üniversitesiyle, kampüsleriyle çok güzel bir noktada okulumuz. Eğitim, imkânlar üst seviyede, bunun kıymetini bilsinler, arkadaşlarıyla kopmasınlar. Hepsine çok başarılı ve mutlu bir gelecek diliyorum. Çok teşekkür ederim.

